

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobce: **Z. K.**,
bytem X,
zastoupen advokátem JUDr. Janem Štětinou,
sídlem Křížová 33/69, Litoměřice,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**,
sídlem Zborovská 81/11, Praha,
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2017, č. j. 061529/2017/KUSK,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu M. (dále jen „stavební úřad“) ze dne 19. 12. 2016, č. j. 6-3416/VYS/12/Ka. Stavební úřad tímto rozhodnutím nařídil žalobci odstranění stavby: *výrobek plnící funkci stavby – „mobilní dům“, včetně připojení na vodu ze studny, domovních rozvodů ČOV, domovních rozvodů elektro, vstupních schodů a přístavku pro propan butan na pozemku parc. č. X v kat. úz. L. n. V.* (dále jen „mobilní dům“).
2. Žalobce namítá, že rozhodnutí o odstranění stavby bylo nulitním právním aktem, neboť z pohledu soukromého práva mobilní dům stavbou být nemůže, protože stavba je věcí spojenou se zemí pevným základem. V této souvislosti cituje z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2005,

sp. zn. 28 Cdo 2279/2004, a namítá, že mobilní dům je snadno oddělitelný od země, aniž by tím došlo k jeho znehodnocení či porušení.

3. Dále žalobce poukazuje na ustanovení veřejného práva, a to na § 2 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 350/2012 Sb. (dále jen „stavební zákon“) s tím, že s ohledem na doplnění věty, podle níž se za stavbu považuje také výrobek plnící funkci stavby, by teprve od 1. 1. 2013 bylo možné toto ustanovení aplikovat na mobilní dům. Do 31. 12. 2012 však mobilní dům za stavbu možné považovat nebylo, a to ani z pohledu práva soukromého, ani z pohledu práva veřejného. Protože správní řízení, v němž bylo projednáno odstranění mobilního domu a žádost o jeho dodatečné povolení, bylo zahájeno ještě před 31. 12. 2012, mělo být dokončeno podle původní právní úpravy. Protože stavební úřad rozhodl již podle nové právní úpravy, dopustil se v rozporu se základní právní zásadou *lex retri non agit* retroaktivního zásahu do práv žalobce a je namístě na rozhodnutí o nařízení odstranění stavby nahlížet jako na nicotný právní akt.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že v protokolu z ústního jednání ze dne 6. 11. 2012 je uvedeno, že žalobce na podzim roku 2011 na předmětném pozemku umístil mobilní dům na kolech, a tudíž se nejednalo o stavbu. Žalobce však mobilní dům nově napojil na stavbu studny a dále na stavbu domovní ČOV. Žalobce sám do protokolu uvedl, že mobilní dům již nelze posuzovat jako mobilní, ale v této chvíli se jedná o stavbu. V rámci přestupkového řízení žalobce do protokolu uvedl, že mobilní dům byl umístěný na kolech do zimního období, kdy díky mrazům došlo k porušení vnitřních rozvodů vody, a tudíž byl nucen napojit mobilní dům na síť a začít ho užívat. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalobce prováděl stavební činnost - osazení mobilního domu na pozemku a jeho napojení na inženýrské sítě, provedení vstupních schodů a přístavku pro propan butan, proto je splněna definice stavby dle stavebního zákona. Od 1. 1. 2013 došlo k doplnění pojmu stavba, když ustanovení § 2 odst. 3 stavebního zákona bylo rozšířeno o větu: „Za stavbu se považuje také výrobek plnící funkci stavby.“ Žalobce v rámci řízení nezpochybnil skutečnost, že předmětem řízení je stavba, a ne movitá věc. Sám žalobce v řízení uvedl skutečnost, že se jedná o stavbu ve smyslu stavebního zákona.

Obsah správního spisu

5. Žalobce na odkoupeném pozemku dne 2. 9. 2011 nechal za pomoci autojeřábu umístit přívěsný karavan – mobilní dům o rozměrech 12 x 3,7 m. Již předtím a zčásti i poté na tomto pozemku bez jakéhokoliv povolení či ohlášení zřídil sjezd z pozemní komunikace, oplocení, studnu, domovní čističku odpadních vod a také betonové patky jako základ pro umístění mobilního domu. Protože betonové patky následně v průběhu řízení o odstranění staveb sám odstranil a mobilní dům byl umístěn na kolech, bylo původní řízení o odstranění stavby mobilního domu zastaveno, přičemž některé dílčí stavby byly následně dodatečně povoleny (sjezd, oplocení, studna). Oznámením ze dne 17. 10. 2012 stavební úřad zahájil řízení podle § 129 odst. 1 stavebního zákona o odstranění stavby „mobilní dům“ na základě podnětu starosty obce, podle nějž byly zřízeny mj. základy pod mobilním domem. Toto řízení pak stavební úřad usnesením ze dne 30. 7. 2013 přerušil z důvodu podání žádosti o dodatečné povolení stavby.

6. Dne 20. 11. 2013 stavební úřad žádost žalobce o dodatečné povolení stavby mobilního domu rozhodnutím zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 6. 2014, č. j. 083925/2014/KUSK, zamítl. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce správní žalobu, kterou zdejší soud rozsudkem ze dne 22. 3. 2016, č. j. 48 A 33/2014-35, zamítl.
7. Dne 9. 12. 2016 vydal stavební úřad rozhodnutí, kterým nařídil odstranění stavby mobilního domu. V odůvodnění uvedl, že u výrobku plnicího funkci stavby, jehož režim povolení byl uveden v § 103, § 104 a § 96 zákona č. 183/2006 Sb., ve znění platném do 31. 12. 2012, nebylo prokázáno, že není v rozporu s § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona, stavební úřad stavbu dodatečně nepovolil a pokračoval v řízení o nařízení odstranění stavby a vlastníkově podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařídil odstranění stavby, a dokončil tak řízení vedené od 17. 10. 2012, tj. podle předcházející právní úpravy.
8. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání bez odůvodnění, které přislíbil dodatečně doplnit. K doplnění odvolání však nedošlo. Dne 15. 5. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. V odůvodnění uvedl, že v souladu s § 108 stavebního zákona výrobek, který plní funkci stavby, podléhá ohlášení stavebnímu úřadu. Skutečnost, že se jedná o výrobek plnicí funkci stavby, lze dovodit z dokladu k certifikaci modelu karavanového prázdninového domu, přičemž se jedná o model A. I. o délce 12 m a šířce 3,7 m. Doklad dále osvědčuje, že se jedná o mobilní dům, který byl zhotoven výrobní činností, tedy jde o výrobek. Tento výrobek, karavanový prázdninový dům, zároveň plní funkci stavby, která poskytuje přechodné (prázdninové) ubytování pro účely rekreace. Žalobce umístil stavbu na předmětném pozemku, aniž by obdržel souhlas stavebního úřadu. Z uvedeného vyplývá, že byla splněna zákonem stanovená podmínka pro zahájení řízení o odstranění stavby z moci úřední. Žalobce do protokolu dne 6. 11. 2012 uvedl, že objekt „mobilhauzu“ nelze posuzovat jako mobilní, neboť v této chvíli se jedná o stavbu. V souladu s § 76 odst. 1 stavebního zákona umisťovat stavby nebo zařízení, jejich změny, měnit jejich vliv na využití území, měnit využití území a chránit důležité zájmy v území lze jen na základě územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, nestanoví-li zákon jinak. Stavba byla umístěna na předmětném pozemku, aniž by stavební úřad vydal pro stavbu územní rozhodnutí či územní souhlas. Z uvedeného vyplývá, že byla splněna zákonem stanovená podmínka pro zahájení řízení z moci úřední. Jelikož žádost o dodatečné povolení stavby byla zamítnuta, nezbylo než přikročit k jejímu odstranění.

Posouzení věci krajským soudem

9. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání opravných prostředků a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené, přičemž shledal, že se jedná o žalobu věcně projednatelnou.
10. V dalším kroku již soud přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). O žalobě rozhodl soud bez jednání, jelikož účastníci ani na výzvu soudu nesdělili, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud shledal, že žaloba není důvodná.

11. Pro posouzení důvodnosti žaloby je třeba zodpovědět následující otázky: 1) podle jaké právní úpravy mělo být v projednávané věci vedeno správní řízení, 2) zda vedly správní orgány řízení podle správné právní úpravy, 3) zda byl mobilní dům stavbou ve smyslu odpovídající právní úpravy, případně jaké bylo jeho právní ukotvení a 4) zda bylo možné podle odpovídající právní úpravy nařídit odstranění mobilního domu.
12. První otázkou je, podle jaké právní úpravy mělo být řízení o odstranění stavby vedeno. Žalobce argumentuje, že v řízení mělo být postupováno podle stavebního zákona účinného do 31. 12. 2012. Soud v této otázce dává žalobci za pravdu. Řízení o odstranění stavby bylo zahájeno dne 17. 10. 2012. Dne 1. 1. 2013 nabyl účinnosti zákon č. 350/2012 Sb., který novelizoval ustanovení, která jsou pro projednávanou věc rozhodující (zejména § 2 odst. 3 a § 108 stavebního zákona). Podle čl. II. bodu 14 zákona č. 350/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a některé související zákony (dále jen „zákon č. 350/2012 Sb.“) *správní řízení, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních právních předpisů, s výjimkou a) stavebních řízení neukončených v prvním stupni, která se týkají staveb, u nichž podle nové právní úpravy postačí ohlášení; na takové stavby se hledí jako na ohlášené podle tohoto zákona, za ohlášení se v tomto případě považuje žádost o vydání stavebního povolení a za den ohlášení den nabytí účinnosti tohoto zákona, b) řízení o správním deliktu spáchaném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud nová právní úprava je pro obviněného příznivější.* Vzhledem k tomu, že v projednávané věci nejde o žádnou z výjimek obsažených pod písmeny a) a b) citovaného ustanovení, je zřejmé, že řízení o odstranění stavby, zahájené před účinností zákona č. 350/2012 Sb., bylo třeba vést podle dosavadních právních předpisů, tedy podle stavebního zákona účinného do 31. 12. 2012 (srovnej též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2018, č. j. 6 As 312/2017-98).
13. Druhou otázkou je, podle jaké úpravy správní orgány v projednávané věci postupovaly. Žalobce uvádí, že v rozporu se zákazem retroaktivity aplikovaly ustanovení stavebního zákona účinná od 1. 1. 2013, a jejich rozhodnutí jsou proto nicotná. Soud však dospěl k závěru, že se žalobce v této věci mylí. Stavební úřad ve svém rozhodnutí výslovně uvedl, že postupoval podle „dosavadní právní úpravy“ – tedy podle stavebního zákona ve znění do 31. 12. 2012, na který ve svém rozhodnutí rovněž odkazuje. Žalovaný se ve svém rozhodnutí touto otázkou sice výslovně nezabýval, nicméně opřel své rozhodnutí o § 108 stavebního zákona, z čehož je zřejmé, že rovněž aplikoval právní úpravu účinnou do 31. 12. 2012, jelikož znění § 108 od 1. 1. 2013 řeší (oproti předchozímu znění – viz níže) problematiku s projednávanou věcí zcela nesouvisející. Soud tak shrnuje, že z rozhodnutí stavebního úřadu i z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že ve věci postupovali správně (viz bod 12 rozsudku) podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2012. Postupovali tedy v souladu s přechodnými ustanoveními zákona č. 350/2012 Sb. a do rozporu s principem zákazu retroaktivity se nedostali.
14. Třetí otázkou je, jaký byl právní režim mobilního domu podle stavebního zákona, zejména zda byl stavbou či nikoliv. Soud předně konstatuje, že pro projednávanou věc není podstatné, zda je mobilní dům „stavbou“ ve smyslu občanského práva, jelikož pojem stavba má ve veřejném právu samostatný význam. Z hlediska stavebního zákona, účinného do 31. 12. 2012, jsou pro věc podstatná ustanovení § 2 odst. 3 a § 108 stavebního zákona.

15. Podle § 2 odst. 3 stavebního zákona *stavbou se rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Dočasná stavba je stavba, u které stavební úřad předem omezí dobu jejího trvání. Stavba, která slouží reklamním účelům, je stavba pro reklamu.*
16. Podle § 108 odst. 1 stavebního zákona *u výrobku, který plní funkci stavby, se k ohlášení podle § 105 připojí doklad podle zvláštního právního předpisu prokazující shodu jeho vlastností s požadavky na stavby podle § 156. Pokud nelze takový doklad získat, připojí se k ohlášení technická dokumentace výrobce nebo dovozce, popřípadě další doklad, z něhož je možné ověřit dodržení požadavků na stavby.*
17. Soud dospěl k závěru, že mobilní dům nebyl do 31. 12. 2012 stavbou ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona, byl však výrobkem plnícím funkci stavby ve smyslu § 108 odst. 1 stavebního zákona. Výrobkem plnícím funkci stavby je třeba ve shodě s komentářovou literaturou (Malý, S. Nový stavební zákon s komentářem. Praha: ASPI, a. s., 2007, s. 748) rozumět takový výrobek, který není výsledkem stavební a montážní činnosti (nevznikl stavební a montážní technologií), ale vznikl s použitím jiné průmyslové, zejména strojírenské technologie. Pro posouzení, zda je určitý výrobek „výrobkem plnícím funkci stavby“, vychází soud z dosavadní judikatury, od které nemá důvodu se odchýlit (srovnej rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2010, č. j. 10 Ca 280/2008-78, publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod číslem 2394/2011, podle kterého „Pojmu „výrobek plnící funkci stavby“ je nutno rozumět tak, že se jedná o výrobek, který plní takovou funkci, jakou obvykle plní stavby ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona z roku 2006. Nejpodstatnějším charakteristickým znakem výrobku plnícího funkci stavby ve smyslu stavebního zákona je to, že se jedná o výrobek umístěný na určitém konkrétním místě trvale nebo dlouhodobě. Takovým výrobkem může být např. i silniční vozidlo“). Mobilní dům v projednávané věci zcela zjevně splňuje požadavky na „výrobek plnící funkci stavby“ vymezené shora citovanou judikaturou i odbornou literaturou a žalobce sám ani netvrdí opak. Pro úplnost soud dodává, že od 1. 1. 2013 byla kategorie „výrobku plnícího funkci stavby“ zrušena jako samostatná kategorie a začleněna do pojmu stavby v § 2 odst. 3 stavebního zákona, účinného od 1. 1. 2013. Žalovaný ve svém vyjádření argumentoval, že mobilní dům je nutné pokládat za stavbu, a to vzhledem k jeho napojení na inženýrské sítě a další související stavby (vstupní schody a přístavek pro propan butan). Soud se s tímto názorem sice neztotožňuje, jelikož argumentace žalovaného nemění nic na tom, že mobilní dům sám nevznikl stavební či montážní technologií, nicméně tato otázka není pro posouzení věci rozhodná, jelikož pakliže by soud přisvědčil názoru žalovaného, že mobilní dům je v projednávané věci stavbou ve smyslu stavebního zákona, na závěru, že u něj bylo možné vést řízení o odstranění stavby (viz bod 19 rozsudku), by se nic nezměnilo. Lze tak shrnout, že mobilní dům žalobce nebyl do 31. 12. 2012 stavbou, ale „výrobkem plnícím funkci stavby“ dle § 108 stavebního zákona.
18. Čtvrtou otázkou je, zda bylo možné podle stavebního zákona účinného do 31. 12. 2012 vést řízení o odstranění stavby nejen u staveb, ale i u výrobků plnících funkci stavby, jakým je i mobilní dům žalobce. Soud je toho názoru, že to možné bylo.
19. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona *stavební úřad nařídí vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu*

s ním. Z § 108 odst. 1 stavebního zákona vyplývá, že výrobky plnicí funkci stavby obecně vyžadovaly ohlášení stavebnímu úřadu a žalobce ani netvrdí, že by jeho mobilní dům takové ohlášení nevyžadoval. Zároveň § 108 odst. 2 výslovně dává stavebnímu úřadu právo zakázat užívání výrobku plnicího funkci stavby v případech dle § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Je tedy zřejmé, že sám stavební zákon výslovně umožňoval aplikaci některých částí § 129 stavebního zákona i ve vztahu k výrobkům plnicím funkci stavby. Text stavebního zákona sice výslovně neřeší otázku, zda je § 129 stavebního zákona (řešící odstranění a dodatečné povolení stavby) aplikovatelný ve svém celku nejen vůči stavbě, ale i vůči výrobkům plnicím funkci stavby, nicméně dle názoru soudu tato aplikovatelnost vyplývá z účelu předmětného ustanovení. Účelem § 129 stavebního zákona je náprava stavu, kdy se na pozemku nachází stavba bez potřebného povolení (resp. souhlasu či ohlášení). Tento stav je napravitelný dvojím způsobem – buď dodatečným povolením, které tuto vadu zhojí, nebo odstraněním „černé“ stavby. Jelikož výrobek plnicí funkci stavby je (jak vyplývá z pojmu samotného i z definice uvedené v bodě 17 rozsudku) funkčním ekvivalentem stavby, který je od ní odlišován pouze způsobem provedení (viz bod 17 rozsudku), bylo by v rozporu s účelem § 129 stavebního zákona, tedy se snahou o soulad faktického a legálního stavu na pozemku, aby výrobky plnicí funkci stavby nebylo možno odstranit, resp. dodatečně povolit. Soud tak shrnuje, že i výrobek plnicí funkci stavby podle § 108 stavebního zákona bylo možno odstranit, resp. dodatečně povolit postupem dle § 129 stavebního zákona.

20. Pro úplnost soud dodává, že výše uvedené závěry jsou souladné s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 22. 3. 2016, č. j. 48 A 33/2014-35, kterým byla zamítnuta žaloba ve věci dodatečného povolení mobilního domu žalobce. Soud se v této věci otázkou, zda je mobilní dům stavbou, nezabýval a stejně tak se nezabýval otázkou, podle jaké právní úpravy by se tato otázka měla posuzovat. Pokud by totiž žalobce měl pravdu v tom, že § 129 stavebního zákona nelze na mobilní dům aplikovat, což tvrdil ve věci sp. zn. 48 A 33/2014 stejně jako ve věci nyní projednávané, nebylo by jej možné dodatečně povolit (byť z jiného důvodu, než uvedly správní orgány). Proto se soud rozhodující ve věci sp. zn. 48 A 33/2014 povahou mobilního domu podle stavebního zákona nezabýval.
21. Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný i stavební úřad postupovali správně, pokud řízení vedli podle stavebního zákona účinného do 31. 12. 2012, že mobilní dům žalobce nebyl stavbou, ale „výrobkem plnicím funkci stavby“ dle § 108 stavebního zákona, a že i u takového výrobku bylo možné vést řízení o odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Soud tak shrnuje, že správní orgány postupovaly ve věci v souladu se zákonem a žalobní námitky nejsou důvodné. Pokud jde o tvrzení žalobce, že rozhodnutí správních orgánů jsou nicotná, pak soud uvádí, že žalobce toto tvrzení opírá o rozpor postupu správních orgánů se zákazem retroaktivity. Tento argument však byl soudem vyvrácen výše (viz bod 13 rozsudku). Jiný důvod pro nicotnost rozhodnutí správních orgánů žalobce neuvedl a ani soud žádný takový neshledal.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

22. Soud ze shora uvedených důvodů neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, a proto rozhodl o zamítnutí žaloby (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

23. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšný žalovaný vznik nákladů řízení o žalobě netvrdil ani ze soudního spisu neplyne, že by mu vznikly nějaké náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. ledna 2020

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu